

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 587

BIẾT THÌ NÓI BIẾT, KHÔNG BIẾT THÌ NÓI KHÔNG BIẾT

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng Chủ nhật ngày 18/07/2021.

“Biết thì nói biết, không biết thì nói không biết”. Tên bài học rất đơn giản nhưng không dễ làm. Chúng ta không biết nhưng sợ mất mặt cho nên phải cố nói ra. Chúng ta không biết rõ ràng tường tận mà nói ra thì có thể sai, làm cho người ta hiểu sai. Cho nên nếu chúng ta không biết thì nói không biết.

Một vài lần, trong lúc Thầy giảng, khi họ đặt câu hỏi, Thầy trả lời là *“tôi không biết”*. Thầy không tham gia vào những phong trào đem Phật pháp để thử người ta, để đấu tranh, để biện luận, đấu pháp với nhau. Chúng ta không nên mất thời gian để bị cuốn vào những vọng tưởng đó. **Chúng ta đã học Phật pháp, đã học đạo đức Thánh Hiền thì đối với những chuẩn mực của Phật pháp, những chuẩn mực của Thánh Hiền, chúng ta cứ lấy đó mà áp dụng, cứ làm triệt để thì tự khắc sẽ tốt, không cần phải đi hỏi nhiều. Căn bản nhất của người tu học Phật pháp là chuyển đổi nghiệp lực thành nguyện lực. Tất cả những khó khăn chướng ngại đều là nghiệp lực. Chúng ta vui vẻ hoan hỷ tiếp nhận, chuyển nghiệp lực thành nguyện lực.**

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói: **“Biết thì nói biết, không biết thì nói không biết”**. Thậm chí chúng ta biết nhưng người ta đem pháp ra để nói cho hay, để tranh đấu, để đấu pháp, không phải là nói với tâm cầu học thì chúng ta không nên nói. Chúng ta nói ra mà người nghe không thông suốt thì nói ra cũng không có lợi gì. Trong trường hợp như vậy thì chúng ta chỉ cần nói là không biết. Việc này không dễ! Không dễ gì mà nói không biết bởi vì chúng ta thường cố gắng chứng minh rằng mình là người hiểu biết.

Chúng ta phải cẩn trọng trong lời nói. Trong nhà Thiền có một công án Hồ Ly Tiên. Một vị pháp sư chỉ nói sai một câu mà bị đọa làm hồ ly trong 500 kiếp. Tôn giả Châu Lợi Bàn Đà ngu si, dạy mãi không thuộc bởi vì đời trước là pháp sư, nhưng chỉ dạy một nửa vì sợ người khác hơn mình. Đó là bòn pháp. Biết mà không dạy là bòn pháp. Không biết mà nói, dẫn đạo khiến người khác hiểu sai thì nhân quả không nhỏ.

Người ta mở lớp dạy **“Đệ Tử Quy”** nhưng chỉ dạy người khác làm, chính mình không thật làm, nói mà không thực hiện thì nhân quả có lớn không? Khi người dạy học khiến những người tham gia học tập trở nên nghi ngờ với giáo huấn Thánh Hiền, người ta không học nữa vì nghĩ *“học Phật chỉ thế mà thôi!”* thì nhân quả quá khủng khiếp vì họ làm đoạn huệ mạng của người khác. Chúng ta tổ chức Lễ tri ân Cha Mẹ, người Hà Nội vào thành phố Hồ Chí Minh tổ chức, họ nói rằng: *“Người miền Nam cũng biết làm, tại sao lại để cho người Hà Nội làm?”*.

Chúng ta nhường cho người miền Nam tổ chức Lễ tri ân nhưng họ lại không làm, bỏ qua mất một năm không tổ chức. Nhân quả này không hề nhỏ. Năm sau đó Thầy mới tổ chức Lễ tri ân. Thầy mời họ đến tham gia Lễ khai trương trường Mầm non Khai Minh Trí để họ tùy hi công đức, mở tâm nghĩ đến cộng đồng xã hội, nghĩ đến Quốc gia nhưng không một ai trong số họ đến tham gia. Không phải mình không tham dự là mình vô can. Trên tinh thần Phật Pháp Đại Thừa, làm việc ác hiển nhiên là sai phạm, nhưng việc thiện mà không làm cũng là sai phạm bởi vì không làm là không có tâm Bồ Đề, tâm Bồ Đề bị thui chột. Việc thiện liên quan đến giáo dục, mười phương ba đời chư Phật đều lấy giáo dục làm đầu.

Ngày nay nhiều người cố gắng niệm Phật tu hành cầu sinh Tây Phương Cực Lạc để quay lại độ chúng sanh. Tại sao bây giờ chúng ta đang có cơ hội độ chúng sanh mà chúng ta lại không làm? Chúng ta cần phải niệm Phật, đồng thời độ chúng sanh để tích công bồi đức. Người ta không độ chúng sanh, mà chỉ niệm Phật để về Cực Lạc, sau đó quay lại độ chúng sanh. Điều này có nghịch lý không? Họ cố làm theo cách của họ: *“Ta phải làm khác! Đây là cách của ta”*. Thích Ca Mâu Ni Phật và Khổng Lão Phu Tử cũng không dám làm như vậy nhưng chúng sanh thời nay dám làm.

Hòa Thượng nói: *“Nếu họ làm tốt thì mình nhường cho họ làm, mình rút lui. Nếu họ làm không tốt thì mình phải làm. Mình không làm là mình có lỗi, bởi vì khi chúng sanh nghi ngờ đối với Phật Pháp, nghi ngờ đối với Thánh Hiền thì chúng ta đoạn đi pháp thân huệ mạng của họ. Họ vĩnh viễn không có cơ hội đến với Phật pháp, không có cơ hội đến với Thánh Hiền”*.

Hòa Thượng nói: *“Tôn giả Châu Lợi Bàn Đà đời trước là Tam Tạng pháp sư. Khi dạy học cho người thì Ngài chỉ dạy một nửa, không dạy phần sau vì sợ người khác hơn mình, tâm đố kỵ rất nặng, bòn xẻn pháp, quả báo bị đọa địa ngục. Sau khi thọ báo địa ngục xong, Ngài được làm thân người nhưng ngu si. Cho nên phải biết bòn xẻn, bòn pháp thì quả báo là ngu si. Trong câu chuyện của Thiền Tông là Thiền Hồ Ly, vị pháp sư trong lúc giảng Kinh nói pháp do bởi nói sai một câu mà quả báo bị đọa làm thân hồ ly trong 500 kiếp. May mà ông gặp được Đại sư Bá Trượng cứu thoát, nếu không thì vẫn ở trong kiếp súc sanh mà thọ tội. Vì vậy, dạy học không thể không cẩn trọng”*.

Trong tất cả các môn học thế gian, thân giáo và khẩu giáo đều phải tương ưng. Trong Phật pháp, đạo đức Thánh Hiền thì việc này càng rõ nét hơn. Làm gì có chuyện chúng ta khuyên người bố thí, phóng sinh, cúng dường nhưng chính mình thì nhận vào càng nhiều càng tốt! Làm gì có chuyện chúng ta dạy người ta phải CHÂN THÀNH, THANH TỊNH, BÌNH ĐẲNG, CHÁNH GIÁC, TỪ BI, nhưng chính bản thân chúng ta không thực hiện! Như vậy thì không có một chút chân thành, tâm chân thành bị nhiễm ô, lời nói không có trọng lượng, việc làm không mạnh mẽ, nói và làm không tương ưng. Nếu chúng ta nói là làm tương ưng thì trong việc làm, trong lời nói chúng ta có lực, có thần.

Trong việc dạy học, không thể tùy tiện mà làm, bởi nhân quả của giáo dục rất nặng. Nếu giết người thì đời sau họ được làm người. Tội giết người không nặng bằng tội đoạn pháp thân huệ mạng của người khác. Tội làm thui

chột pháp thân huệ mạng của người khác, khiến người khác không còn tin vào Phật pháp, không còn tin vào giáo huấn Thánh Hiền, không còn tin vào lẽ phải, khiến người ta đòi đòi không có cơ hội tiếp nhận Phật pháp, đòi không có cơ hội tiếp nhận giáo huấn Thánh Hiền, khiến chúng sanh cùng khổ thì nhân quả vô cùng khủng khiếp.

Hòa Thượng nói: ***“Cái gì biết thì nói biết, thật làm thì nói thật làm. Không thật biết, không thật làm mà cố cưỡng cầu tự cho mình là biết, không nên vì cái ta của mình mà cố cưỡng cầu, cố giữ thể diện, tự cho mình biết, nói không đúng, nói một đường, làm một nẻo”***.

Chúng ta đã tham gia học lớp học ***“Đệ Tử Quy”*** 5 vòng trong khoảng 5 năm, nếu không có dịch thì chúng ta đã học được 6 vòng. Chúng ta càng học càng cảm thấy thấm thía và hiểu rõ hơn những giáo huấn của người xưa. Có những người học Phật pháp không thành công, có những lớp học ***“Đệ Tử Quy”*** không thành công bởi vì họ không thật làm. Bản thân họ không thành công, người tham gia học cũng không thành công. Cuối cùng họ nói: ***“Chỉ người xưa mới làm được. Việc của người xưa khác với việc của người thời đại 4.0 ngày nay. Chúng ta không cần học theo người xưa!”*** Chúng ta nghe mà cảm thấy rất khủng khiếp! Mấy ngày nay, nhân đợt dịch Covid, người ta tranh nhau đi bán rau hốt bạc. Nhưng cũng có những người đi tìm nguồn rau, tìm nguồn thực phẩm để tặng bà con cô bác. Đó là thật làm!

Hòa Thượng nói: ***“Ai hỏi tôi điều gì, nếu tôi không biết thì tôi nói là không biết. Tôi không thấy hổ thẹn, không cảm thấy mất mặt, không giữ thể diện. Chúng ta thật sự không biết nhưng cố tình nói ra một mớ đạo lý, việc này rất đáng sợ. Nếu abnj nói ra một mớ đạo lý sai lầm thì bạn phải nghĩ ngay đến Tiên Hồ Ly và Châu Lợi Bàn Đà Da. Bạn sẽ phải lãnh quả báo này!”***.

Không biết mà nói biết cũng không được. Biết mà nói không biết cũng không được. Chỉ cần khởi lên một niệm ***“tôi không nói để yên thân tu tập”*** thì tâm Bồ Đề đã bị thui chột. Chúng ta chỉ nghĩ đến bản thân, không có tâm Bồ Đề thì không có tâm Phật. Vậy thì dù có tu hành nhưng chúng ta vĩnh viễn không thể về với cõi Phật. Chúng ta nếu không được học thì không biết điều này. Ai cũng muốn làm Thầy, ai cũng muốn làm giáo chủ một phương, nhưng bị tài, sắc, danh, thực, thù xen vào cho nên học không thành. Người dạy ***“Đệ Tử Quy”*** nhưng yêu đương lộn xộn, đi bán hàng online. Họ không làm vì Phật pháp, không làm vì Thánh Hiền mà họ chỉ mượn Phật pháp, mượn Thánh Hiền để mưu lợi cho bản thân.

Hòa Thượng nói: ***“Nếu người ta hỏi tôi mà tôi cái gì cũng không biết thì tôi niệm “A Di Đà Phật”, gieo chủng tử lành cho họ. Vậy thì tốt!”***. Điều quan trọng là chúng ta có đủ can đảm để làm như vậy không. Chúng ta mà không biết nhưng sợ mất mặt, nói ra một tràng đạo lý làm cho người ta mê lầm. Trước đây, những người học Phật như một con triều cường. Thấy người ta mở lớp ***“Đệ Tử Quy”*** họ cũng mở lớp, nhưng được một thời gian thì lớp học tan rã. Từ xưa đến nay, khi đi giảng Pháp, Thầy thường nhận được rất nhiều câu hỏi. Nhìn nhanh thấy câu hỏi của mọi người có tính thiết thực thì Thầy mới trả lời, những câu tán thán, nịnh bợ thì Thầy không bao giờ đọc. Những gì Phật nói đều vì lợi ích chúng sanh. Điều quan trọng là chúng ta đem những lời Phật dạy áp dụng

đời sống thường ngày mà cảm thấy lợi lạc là tốt rồi. Chúng ta không cần phải bàn luận xem Phật thuyết pháp trong 45 năm hay 49 năm.

Hòa Thượng nói: ***“Phật pháp vô lượng vô biên, đến sau cùng chỉ có một câu “A Di Đà Phật”. Do đây có thể biết, “A Di Đà Phật” là pháp bảo vô thượng. Chính mình nhiếp tâm niệm “A Di Đà Phật” cầu sanh Thế Giới Tây Phương Tịnh Độ, khuyên người niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ”***. Đạo lý mà Hòa Thượng dạy rất sâu. Người ta cứ mãi chìm trong lý luận, ngôn từ, tạo ra phiền não, mờ mịt cho chính mình. Chi bằng gạt bỏ phiền não, giữ tâm thanh tịnh, niệm “A Di Đà Phật” với tâm chân thành thì tự khắc tâm dần định lại, trí tuệ tăng trưởng thêm lớn, mọi việc tự khắc sẽ thông. Người ta chìm đắm, luẩn quẩn trong vọng tưởng phân biệt nên không thể an định, càng vọng tưởng phân biệt thì lý càng ngày càng mù mịt.

Thích Ca Mâu Ni Phật dạy chúng ta: “CÂN TU GIỚI ĐỊNH TUỆ”.

THÂN: Thân không sát đạo dâm

KHẨU: Miệng không nói dối, không nói lưỡi đôi chiều, không nói lời thêu dệt, không nói lời hung ác.

Ý: Giới là ngăn chặn không để cho tâm mình khởi lên vọng tưởng phân biệt chấp trước. Thông qua GIỚI thì tâm ĐỊNH, TRÍ TUỆ phát sinh, mọi việc tự khắc tường tận. Chúng ta đã học qua nhiều bài học, đều là sự chia sẻ tâm đắc mà chính Hòa Thượng đã làm được, tuyệt đối không đàm huyền thuyết diệu.

Một bà cụ tính tình hiền hậu. Thầy hỏi cụ bất cứ câu nào, ví dụ như: *“Cụ có khỏe không? Cụ có ngủ được không?”*, thì cụ cũng chỉ trả lời một câu ***“A Di Đà Phật”***. Cụ không sống trong vọng tưởng. Có người nói: *“Nhờ phước của Thầy mà con ngủ rất ngon”*. Đó là hư tình giả ý, không thật, sống trong vọng tưởng.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta biết mà không nói, không đem năng lực của mình ra để cống hiến cho chúng sanh thì tâm Bồ Đề bị thui chột. Chúng ta không biết mà cố trả lời, dẫn đạo sai thì nhân quả rất lớn. Vì vậy trong việc giáo dục phải vô cùng cẩn trọng”***.

Thích Ca Mâu Ni Phật hết sức cẩn trọng, Ngài nói: ***“Ta chỉ nói lại những gì bảy đời chư Phật đã nói”***.

Khổng Lão Phu Tử hết sức cẩn trọng, Ngài nói: ***“Thuật nhi bất tác”***.

Trên Kinh Phật, có câu: ***“Y giáo phụng hành, thật tin thật hiểu, thật làm theo”***.

Hòa Thượng Tịnh Không nói: ***“Tôi chỉ giảng lại, chú giải những gì mà Thầy của tôi đã dạy”***. Ngài là người đầu tiên giảng pháp trên internet. Ngài không thừa nhận đó là của Ngài mà đều nhờ ân đức dạy của Thầy mình đã dạy bảo.

Chúng ta sáng tác cách mới, xuất phát từ tâm vọng tưởng, tâm tham cầu. Chúng ta mới làm được một chút việc thì tự cho mình biết hơn Thầy. Đó là bất hiếu, bất kính, bất tuân, phản nghịch. Vậy thì thế hệ sau của chúng ta cũng sẽ bất hiếu, bất kính, bất tuân, phản nghịch.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!